

Ἡ κόρη μέχρι τῆς πρώτης περιστρέφεται ἐν τῇ κλίνῃ, ὕπνος δὲν ἐκλείπειν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς. Καὶ πάλιν ἐπóθει, ἀλλ' ἤδη τὸ ποθούμενον δὲν ἦτο τι ἄριστον, ἀλλ' ἦτο ὁ Ἀρίστων ἐπóθει τούτον· πῶς καὶ διατί δὲν ἐγίνωσκεν, ἀλλὰ ὁ νοῦς αὐτῆς περὶ ἐν καὶ μόνον πρόσωπον περιστρέφετο καὶ τούτο ἦτο ὁ Ἀρίστων· ἐν μιᾷ στιγμῇ ἤλλαξεν ἄρχας καὶ πεποιθήσεις περὶ ἐαυτῆς καὶ περὶ τῶν περὶ αὐτήν. Καὶ ἠυχαρίστει τὸ ὄν, διότι ἔφερεν ἐνώπιον αὐτῆς τὸν νεανίαν καὶ παρεκάλει τούτο, ὅπως συνδέσῃ διὰ παντός τὸν βίον τῆς μετὰ τοῦ βίου ἐκείνου.

Οὕτω συνήθως, ὅταν ἐπιθυμῶμεν μέγα τι, ὅπερ ἡμεῖς ἀδυνατοῦμεν ἀπολύτως νὰ ἐκτελέσωμεν, αἰτούμεθα ἐξ ἀνάγκης ἵνα τὸ θεῖον ἔλθῃ εἰς βοήθειαν ἡμῶν. Ὅταν δὲ πάλιν εἴμεθα ἐν εὐτυχίᾳ, τὴν καρδίαν ἡμῶν κατακλύζει συναισθημα εὐγνωμοσύνης καὶ ζητοῦμεν νὰ ἐκφράσωμεν αὐτήν πρὸς τὸν δοτῆρα τῆς εὐτυχίας ἡμῶν. Ναί, ταῦτα πάντα εἶνε συναισθηματά ἐμφυτα παντὶ λογικῷ ὄντι κεκτιμένῳ καρδίαν. Ἐρωτῶμεν: ἄρχ γε καὶ ταῦτα ἔμμεσοί τινες ἀποδείξεις τῆς ὑπάρξεως τοῦ ὄντος, δὲν εἶνε ἡ ἐν ἡμῖν σφραγὶς τοῦ δημιουργικοῦ αὐτοῦ δακτύλου;

Ὅτε οἱ ἀλέκτορες ἐωθινὸν ἐφώνουν ἤδη, ὕπνος γλυκερός ἐπὶ τῶν ἀμυγδαλωτῶν τῆς νέας ὀφθαλμῶν ἐπεκάλυψε καὶ ὄνειροι ὑπνῆλθαι τὴν φαντασίαν ἐγχειραγώγησαν τῆς ὀλβίας κόρης.

Ὁ Ἀρίστων πλήρης ἔρωτος καὶ θυμωσμοῦ πρὸς τὴν νεκνίδα, θεωρῶν ἐαυτὸν εὐτυχίστατον ἐπὶ τῇ συγκατῆσει, ἐμπλεὲς ἐλπίδων κατακλιθεὶς ἄφ' ἐσπέρας μόλις ἠγέρθη περὶ τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν.

Οἱ δὲ γονεῖς; — ἐκεῖνοι συνεσκέφθησαν μέχρι μεσονυκτίου καὶ ἀπεφάσισαν, ἵνα ἅμα τῇ ἡορᾷ προτείνοσιν εἰς τὸν Ἀρίστων τὴν χεῖρα τῆς Ἀναστασίας. Οὕτω τὸ θεῖον ἀντήμοιβε τὴν κόρην, ἥτις πρὸς αὐτὸ εἶχεν ἀνατεθειμένας πάσας τὰς περὶ ὀλβιότητος αὐτῆς ἐλπίδας.

Μετά μίαν ἀκριβῶς ἐβδομίδα ἐν τῷ χωρίῳ Β... ἐωρτάζοντο οἱ ἀρχαῖοι τῆς Ἀναστασίας καὶ τοῦ Ἀρίστωνος· οἱ νεανῖαι εὐρίσκοντο εἰς τὸ ζεῖν τῆς εὐτυχίας, οἱ καλοὶ χωρικοὶ εὐφρανθήσαν ἐπευχόμενοι ἵνα καὶ τὸν γάμον μετὰ μείζονος εὐτυχίας ἐορτάσωσι.

(Ἀκολουθεῖ) **ΜΕΝ. Π. ΦΑΛΑΝΘΙΑΝΣ.**

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ενθυμούνται βεβαίως οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται, ὅτι ὁ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητῆς τῆς Γεωλογίας καὶ Ὄρυκτολογίας κ. Κ. Μητσόπουλος ἐν τῇ ὑπὸ ἡμερομηνίᾳ 1ης ἰουλίου ε. ε. ἀπαρτητικῇ ἐπιστολῇ του, ἣν ἐφιλοξενήσαμεν ἐν ταῖς ἡμετέραις στήλαις¹, ὑπέσχετο νὰ πέμψῃ τῇ συντάξει τοῦ «Νεολόγου» ἀντίτυπον ἐκθέσεως αὐτοῦ ἀποσταλείσης, ὡς ἔγραφε, εἰς τὸ Petermanns Mittheilungen ἡδὴ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος μαΐου καὶ πραγματευομένης τοῦ ζήτημα τῶν τελευταίων ἐν Ζακύνθῳ σεισμῶν, μετὰ τῆς παρακλήσεως νὰ γείνῃ καὶ ἐν τῷ ἡμετέρῳ φύλλῳ καὶ περὶ ταύτης μνησθεῖς.

Ἐκπληρῶν τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ ταύτην ὁ κ. Μητσόπουλος ἀπέστειλεν ἡμῖν μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν εὐγενείας ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ λήξαντος αὐγούστου τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντίτυπον, οὗτω δὲ παρέχεται ἡμῖν ἡ ευκαιρία νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τῶν τελευταίων ἐν Ζακύνθῳ σεισμῶν καὶ νὰ συμπληρώσωμεν τὰς περὶ τούτων ἐκδόσεις ἀναγραφείσας ἐν ταῖς στήλαις ταύταις εἰρησθεῖς. Οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἔχοντες οὕτω πρὸ αὐτῶν, πλὴν τῆς ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ² δημοσιευθείσης ἐκθέσεως τοῦ ἐν Ζακύνθῳ διευθυντοῦ τοῦ Eastern Telegraph κ. W. G. Forster, καὶ τὴν κατωτέρω δημοσιευμένην περίληψιν τῆς ἀποσταλείσης ἡμῖν ἐκθέσεως τοῦ κ. Μητσόπουλου, δυνηθήσονται βεβαίως νὰ σχηματίσωσιν ἀκριβῇ καὶ σαφῇ ιδέαν τῶν διαφόρων φάσεων καὶ τῶν κατάστρεπτικῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ μεγάλου τούτου γεωλογικοῦ φαινομένου.

Ἡ ἐν λόγῳ ἐκθεσις τοῦ κ. Μητσόπουλου κατέχει 8 ὅλας σελίδας³, σχήματος μεγάλου τετάρτου, τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος περιοδικοῦ Petermanns Mittheilungen καὶ συνοδεύεται ἐπὶ τοπογραφικοῦ καὶ γεωλογικοῦ χάρτου, κλίμακος 1 : 300000, τῆς σχεδὸν ὁλοσχερῶς κατεργασθείσης ἡδὴ. Ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ, μετὰ βραχεῖαν τῆς καταστροφικῆς προεισαγωγῆς, ἀναφέρεται συντόμως (διότι, ὡς ἐπὶ συγγραφῆς ἀναγράφει, πολλὰ ὥς καὶ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ ἡρευνήθη ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς γεωλογικῆς καὶ τῆς οὐστέρως, ἰδίᾳ δὲ ἀναφέρει οὕτως ἐν τῇ προκειμένῃ αὐτοῦ ἐκθέσει τὴν σαφῇ καὶ ἀκριβῇ ἐπισκοπὴν ταύτης ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Partsch, ὅστις ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ ἐν ἔτει 1894 δημοσίευσεν ἀξιολογὸν περὶ ταύτης πραγματείας) ἡ γεωλογικὴ θεσις τῆς Ζακύνθου καὶ πασῶν τῶν Ἰονίων νήσων, αἵτινες ὡς ἐν ἄλλοτε τμήματα τῆς στερεᾶς ἀποσπασθέντα ἀπὸ τῆς μεγάλης ὁρίστως τῆς ἐκτεινομένης παραλλήλως τῇ στερεᾷ ἀπὸ τῆς Κεφκὺ ὁριζῆς μέχρι τῆς νοτίως τῆς Μεσσηνίας ὁρίστως καὶ ἐπὶ νοτιότερον. Κατὰ τὸν ἀρχαῖον δὲ χάρτην ὅστις Ζακύνθον ὀνομάζει καὶ τὴν Κεφαλονίδα καλεῖται ἐπὶ ὑπερῶν καὶ ὑποῶν, εὐρανοσφαιρῇ, εἰς βάθος 200 μ., χωρίζομενον δὲ ἀπὸ τῆς στερεᾶς διὰ

¹) Βλέπε ἀριθμ. 34, ἐν σελ. 672 — 673.

²) Βλέπε ἀριθμ. 39, ἐν σελ. 772 — 773, ὅτι ὡς ἐπὶ

³) 166 — 174.